

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 74

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 ianuarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.389 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, ale art. 20 alin. (2) și art. 50 ¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. 1201 din Codul civil.....	2–4
Decizia nr. 1.395 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale	4–5
Decizia nr. 1.401 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare	6–8
Decizia nr. 1.403 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108 ¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108 ⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă	8–10
Decizia nr. 1.524 din 15 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin	11–12
Decizia nr. 1.546 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști	12–14
Decizia nr. 1.550 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) pct. 31 și art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora.....	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.389**

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, ale art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. 1201 din Codul civil

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 1201 din Codul civil, excepție ridicată de Ion Ștefan în Dosarul nr. 12.391/302/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.331D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, deoarece autorul critică modul de redactare a textelor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 12.391/302/2007, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 1201 din Codul civil**, excepție ridicată de Ion Ștefan cu ocazia soluționării apelului formulat împotriva Sentinței civile nr. 7.029 din 30 octombrie 2009, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București într-o cauză având ca obiect o evacuare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile legale criticate constituie o restrângere disproporționată, discriminatorie și care aduce atingere înseși existenței unui drept în sensul art. 53 din

Constituție, fiind în neconcordanță cu documentele internaționale în materia drepturilor omului și, respectiv, art. 20 din Constituție. Totodată, încalcă dreptul de proprietate garantat de art. 44 alin. (1) și contravin principiilor constituționale privind egalitatea în fața legii și accesul liber la justiție prevăzute de art. 16 alin. (1) și art. 21 din Constituția României.

Astfel, în opinia autorului, „prevederile procedurale” sunt neconstituționale deoarece „nu permit și nu reglementează exercitarea unei căi de atac împotriva unor veritabile acte procedurale cum ar fi repartizarea aleatorie, potrivit art. 95 din Regulamentul de funcționare al instanțelor”.

Totodată, arată că prevederile criticate nu instituie proceduri și garanții adecvate, care să recunoască, să protejeze și să garanteze dreptul de proprietate al chiriașilor asupra îmbunătățirilor aduse imobilelor în care au locuit, stabilind o justă despăgubire pentru contravaloarea acestora, respectiv „la valoarea de piață, stabilită după standarde de evaluare recunoscute”.

De asemenea, susține că între beneficiarii Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și beneficiarii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe se creează o discriminare, deoarece Ordonanța de urgență cuprinde anumite facilități procedurale, cum ar fi scutirea de taxă de timbru, iar despăgubirile prevăzute de aceasta includ și „cheltuieli necesare și utile”.

În continuare, mai arată că motivarea instanței de fond, referitoare la excepția autorității de lucru judecat, este nelegală și „absurdă”.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale și nici tratatelor internaționale la care România este parte.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 1201 din Codul civil.

1. Curtea observă că, în realitate, în ceea ce privește art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 1/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, excepția de neconstituționalitate vizează prevederile art. 20 alin. (2) și art. 50¹ a Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, care au următorul cuprins:

— Art. 20:

[...]„(2) În cazul în care imobilul a fost vândut cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, persoana îndreptățită are dreptul numai la măsuri reparatorii prin echivalent pentru valoarea de piață corespunzătoare a întregului imobil, teren și construcții, stabilită potrivit standardelor internaționale de evaluare. Dacă persoanele îndreptățite au primit despăgubiri potrivit prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, ele au dreptul la diferența dintre valoarea încasată, actualizată cu indicele inflației, și valoarea corespunzătoare de piață a imobilului.”;

— Art. 50¹: „(1) Proprietarii ale căror contracte de vânzare-cumpărare, încheiate cu respectarea prevederilor Legii nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, au fost desființate prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile au dreptul la restituirea prețului de piață al imobilelor, stabilit conform standardelor internaționale de evaluare.

(2) Valoarea despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilește prin expertiză.”

2. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă au fost modificate prin art. I pct. 20, 21, 22 din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010.

Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011 și dispozițiile art. XXII alin. (1) și (2) din Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, Curtea urmează să verifice constituționalitatea prevederilor criticate în forma avută la data încheierii de sesizare a Curții Constituționale.

3. De asemenea, referitor la art. 1201 din Codul Civil, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, la data de 1 octombrie 2011, a intrat în vigoare Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 15 iulie 2011. De asemenea, cu aceeași dată, se abrogă Codul Civil din 1864, cu excepția dispozițiilor art. 1169—1206, potrivit art. 230 lit. a) din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 10 iunie 2011.

Așadar, având în vedere prevederile Legii nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 1201 din Cod civil în vigoare la data încheierii de sesizare, respectiv Codul civil din 1864.

Aceste dispoziții au următorul cuprins:

— Art. 1201 din Codul civil din 1864: „Este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, art. 20 alin. (2) privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 44 alin. (1) referitor la garantarea dreptului de proprietate și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți. De asemenea, sunt menționate dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

1. Autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit, pe de o parte, de modul de reglementare a dispozițiilor criticate, deoarece acestea nu conțin anumite căi de atac împotriva unor acte procedurale, iar, pe de altă parte, de modul în care a fost motivată o hotărâre judecătorească.

Astfel, Curtea observă că, prin critica de neconstituționalitate formulată, autorul acesteia tinde la modificarea textelor de lege criticate, respectiv la completarea acestora, soluțiile legislative existente nemulțumindu-l. În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate are ca finalitate modificarea dispozițiilor de lege criticate. Or, omisiunea de reglementare nu intră în atribuțiile Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Referitor la critica privind modul în care a fost motivată o hotărâre judecătorească, Curtea reține că această nu este o problemă ce ține de contenciosul constituțional, fiind o problemă de legalitate, care aparține exclusiv instanțelor de judecată.

2. În ceea ce privește critica potrivit căreia se creează o discriminare între beneficiarii Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și cei ai Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 40/1999 privind protecția chiriașilor și stabilirea chiriei pentru spațiile cu destinația de locuințe, deoarece cele două categorii prevăzute de actele normative menționate beneficiază de facilități diferite, Curtea constată că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acelui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Procedându-se altfel, s-ar ajunge inevitabil la concluzia că, deși fiecare dintre dispozițiile legale este constituțională, numai coexistența lor ar pune în discuție constituționalitatea uneia dintre ele.

Într-o atare situație, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, ale art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, precum și ale art. 1201 din Codul civil, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 158 și art. 159 din Codul de procedură civilă, art. 20 alin. (2) și art. 50¹ din Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989 și art. 1201 din Codul civil, excepție ridicată de Ion Ștefan în Dosarul nr. 12.391/302/2007 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.395

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

întrucât autorul excepției solicită extinderea sferei persoanelor care pot formula opoziție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 856 din 30 iulie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.182/54/2010, **Curtea de Apel Craiova — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale**, ca urmare a aditerii recursului declarat de Societatea Comercială „Promart Consulting” — S.R.L. din București împotriva Încheierii nr. 17 din 14 iulie 2010, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția comercială în Dosarul nr. 7.937/95/2010, prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale, deoarece permit formularea unei opoziții doar de către creditorii societăților care iau parte la fuziune, îngrădind dreptul altor persoane care prezintă un interes sau chiar reclamă apărarea unui interes general să poată promova o opoziție în temeiul art. 61 și art. 243 din Legea nr. 31/1990, încălcându-se astfel prevederile art. 21 alin. (2) și (3) din Constituție.

Curtea de Apel Craiova — Secția comercială, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu și-a exprimat opinia asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Promart Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.937/95/2010 al Tribunalului Gorj — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.549D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru partea Complexul energetic Craiova — S.A., consilierul juridic Gheorghe Bădescu, cu delegație depusă la dosar, constatându-se lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Complexului energetic Craiova — S.A., care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate pentru motivele cuprinse în notele scrise depuse la dosarul cauzei, arătând totodată că prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă,

Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctul de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 243 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare. În realitate, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie numai dispozițiile art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, care la data încheierii de sesizare aveau următorul cuprins: „*Creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare au dreptul la o protecție adecvată a intereselor lor. Orice astfel de creditor, a cărui creanță este anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare și care nu este scadentă la data publicării, poate face opoziție, în condițiile art. 62.*”

În opinia autorului excepției, prevederile criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (2) și (3) privind accesul liber la justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Ulterior încheierii de sesizare, dispozițiile art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale au fost modificate prin art. I pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 4 octombrie 2010.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Promart Consulting” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 7.937/95/2010 al Tribunalului Gorj — Secția comercială și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.549D/2010.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Dispozițiile art. 243 alin. (1) în forma modificată au următorul cuprins: „(1) *Creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare au dreptul la o protecție adecvată a intereselor lor. Orice astfel de creditor care deține o creanță certă, lichidă și anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, nescadentă la data publicării și care urmărește împiedicarea producerii unui prejudiciu prin fuziune/divizare, poate face opoziție în vederea garantării satisfacerii creanței sale, în condițiile prezentului articol.*”

Curtea, având în vedere prevederile art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2010, potrivit căroră prevederile art. 243 din Legea nr. 31/1990, astfel cum au fost modificate de această ordonanță de urgență, se aplică doar operațiunilor de fuziune și divizare pentru care proiectul de fuziune, respectiv proiectul de divizare va fi publicat după data intrării în vigoare a acestei ordonanțe de urgență, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din august 2011, urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor în vigoare la data sesizării Curții Constituționale.

Curtea constată că, astfel cum reiese din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate, aceasta este nemulțumită de soluția legislativă a art. 243 alin. (1) din Legea nr. 31/1990, deoarece prevede că doar creditorii societăților care iau parte la fuziune sau la divizare și a căror creanță este anterioară datei publicării proiectului de fuziune sau de divizare, care nu este scadentă la data publicării, pot face opoziție, nu și alte persoane care ar avea un interes.

De asemenea, Curtea observă că prin critica de neconstituționalitate autoarea acesteia tinde la modificarea textelor de lege criticate, respectiv la completarea acestora, în sensul lărgirii sferei persoanelor care pot formula opoziție.

În aceste condiții, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, are ca finalitate modificarea dispozițiilor de lege criticate. Or, omisiunea de reglementare nu intră în atribuțiile Curții Constituționale, care, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului de constituționalitate.

Într-o atare situație, excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată, urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.401

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Mădăraș în Dosarul nr. 220/43/2010 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.098D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.162 din 28 septembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 220/43/2010, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare**, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Mădăraș într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de anulare a unui ordin de plată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, prin reglementarea dispozițiilor de lege criticate, unitățile administrativ-teritoriale sunt lipsite de sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate deja bugetelor locale, fapt ce periclitează realizarea proiectelor finanțate din resurse locale și europene semnificative. Se consideră că investițiile și proiectele începute în anul 2008, aflate în curs de execuție și ale căror cheltuieli este necesar a fi achitate în anul 2009, nu pot fi continuate din cauza dispoziției de restituire a sumelor prevăzute în cuprinsul textului criticat către bugetul statului.

De asemenea, se arată că prevederile criticate încalcă însuși scopul pentru care a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008, respectiv „asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene”.

Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal nu se exprimă asupra temeiniciei excepției de neconstituționalitate, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 31 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 258/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 484 din 13 iulie 2009.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins: „(1) *Sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată acordate în anul 2008 prin hotărâri ale Guvernului bugetelor locale pentru acoperirea unor cheltuieli curente și de capital rămase neutilizate la finele anului se restituie la bugetul de stat.*

(2) *Regularizarea cu bugetul de stat a sumelor prevăzute la alin. (1) se realizează până la data de 8 ianuarie 2009.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 11 alin. (2) privind dreptul internațional și intern, art. 115 alin. (4) referitor la delegarea legislativă, art. 120 alin. (1) privind principiile de bază ale administrației publice locale și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, este menționată Carta europeană a autonomiei locale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Prevederile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate în raport cu critici și prevederi constituționale similare, în acest sens fiind Decizia nr. 1.162 din 28 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 747 din 9 noiembrie 2010, Decizia nr. 573 din 4 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 21 iunie 2010, sau Decizia nr. 1.225 din 5 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 773 din 18 noiembrie 2010, prin care Curtea a respins excepția de neconstituționalitate.

Cu acele prilejuri, Curtea a statuat că, astfel cum reiese și din preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului

nr. 223/2008, la adoptarea actului au fost avute în vedere presiunile și riscurile determinate de evoluțiile economice interne și externe, necesitatea susținerii creșterii economice și reducerii inflației, precum și asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene și a contribuției României la bugetul comunitar. Pentru evitarea acestor riscuri a fost necesară adoptarea unei politici de restrângere a cheltuielilor bugetare. Întrucât dispozițiile de lege criticate vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, acestea au fost adoptate în deplină concordanță cu prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție.

Referitor la pretinsa încălcare a prevederilor art. 120 alin. (1) din Constituție, precum și a dispozițiilor Cartei europene a autonomiei locale, Curtea a reținut că autonomia publică locală, astfel cum este definită în cuprinsul art. 3 din legea specială, respectiv Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, constă în dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii.

Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 154 din 30 martie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 25 mai 2004, că principiul autonomiei locale nu presupune totală independență și competență exclusivă a autorităților publice din unitățile administrativ-teritoriale, ci acestea sunt obligate să se supună reglementărilor legale general valabile pe întreg teritoriul țării și dispozițiilor legale adoptate pentru protejarea intereselor naționale.

Pentru aceleași considerente, Curtea nu a reținut nici critica de neconstituționalitate a textului de lege invocat prin raportare la dispozițiile art. 11 alin. (2) și nici la cele ale prevederilor Cartei europene a autonomiei locale, invocate de către autorul excepției.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței, argumentele cuprinse în deciziile amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pe de altă parte, potrivit art. 137 alin. (1) din Constituție „Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege”.

Sub acest aspect se poate observa că, prin legile de aprobare a bugetului de stat, se pot acorda bugetelor locale sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat pentru cofinanțarea unor proiecte, alături de sursele de finanțare locale și europene. Sursele de finanțare ale bugetelor locale sunt cele prevăzute, ca atare, de dispozițiile titlului IX — Impozite și taxe locale din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, precum și de dispozițiile art. 32 din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 18 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit art. 32 din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, bugetele locale primesc cote defalcate din impozitul pe venit, cote care se constituie astfel în surse de finanțare la bugetul local al fiecărei unități administrativ-teritoriale, iar, potrivit art. 33 alin. (1), pentru finanțarea cheltuielilor publice prevăzute la art. 6, precum și pentru echilibrarea bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale, prin legea bugetului de stat se aprobă sume defalcate din unele venituri ale bugetului de stat, cu destinație specială și, respectiv, pentru echilibrarea bugetelor locale. Aceste venituri

contribuie la finanțarea unor cheltuieli publice noi sau apărute ca urmare a descentralizării unor competențe — de la Guvern către autoritățile publice locale, iar sumele defalcate din astfel de venituri se constituie în surse de finanțare ale bugetelor locale.

Este evident însă că întrebuințarea acestor resurse financiare se face cu respectarea dispozițiilor Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 597 din 13 august 2002, cu modificările și completările ulterioare, și ale Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, care stabilesc regimul juridic al cheltuielilor bugetare, precum și cu respectarea principiilor prevăzute pentru execuția bugetară. Astfel, potrivit prevederilor art. 47 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice și ale art. 49 alin. (2) din Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, creditele bugetare aprobate sunt autorizate pe durata exercițiului bugetar.

Necheltuirea până la încheierea exercițiului bugetar a creditelor aprobate conduce la anularea acestora și înscrierea lor ca surse de finanțare ale bugetului de stat al anului următor.

Distinct de cele reținute, Curtea constată că, în cauza de față, sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată nu au fost acordate bugetelor locale prin Legea bugetului de stat pe anul 2008 nr. 388/2007, ci au fost acordate prin hotărâri ale Guvernului, care, de la caz la caz, a constatat necesitatea alocării unor fonduri suplimentare la dispoziția bugetelor locale, iar necheltuirea acestor fonduri până la încheierea exercițiului bugetar nu dă dreptul autorităților locale să le utilizeze și în exercițiul bugetar viitor.

Nemulțumirea autorului excepției de neconstituționalitate pleacă de la faptul că investițiile și proiectele începute în anul 2008, aflate în curs de execuție și ale căror cheltuieli sunt necesare a fi achitate în anul 2009, nu pot fi continuate din cauza dispoziției de restituire către bugetul de stat a sumelor prevăzute în cuprinsul textului criticat și că aceste prevederi încalcă însuși scopul pentru care a fost aprobată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008, respectiv **„asigurarea cu prioritate a sumelor destinate finanțării proiectelor de infrastructură și a cofinanțării proiectelor finanțate din fonduri europene”**.

Critica potrivit căreia în anul 2009 trebuiau plătit cheltuielile efectuate în anul 2008 nu se susține, întrucât dacă investiția sau obiectivul au fost efectiv realizate în anul 2008, dar nu au putut fi decontate până la sfârșitul anului, sumele corespunzătoare trebuiau trecute în sume de mandat și decontate efectiv în anul 2009.

Nici critica potrivit căreia investiția se derula și în anul 2009 nu se susține, întrucât, potrivit art. 4 alin. (5) din Legea finanțelor publice nr. 500/2002, „Pentru acțiunile multianuale se înscriu în buget, distinct, creditele de angajament și creditele bugetare”, ceea ce nu s-a confirmat în cauza de față.

De altfel, nu există o obligație legală ca, la nivel local, finanțarea unor investiții să fie asigurată din sume provenite exclusiv de la bugetul de stat, cum ar fi și sumele defalcate din taxa pe valoarea adăugată, alocate de Guvernul României. Mai mult decât atât, în conformitate cu dispozițiile art. 30 din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, Guvernul poate aloca, în situații excepționale, sume din Fondul de rezervă, pentru unitățile care nu dispun de resursele financiare pentru realizarea proiectelor de investiții începute.

În ce privește invocarea prevederilor art. 148 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 223/2008 privind unele măsuri de reducere a unor cheltuieli bugetare, excepție ridicată de Consiliul Local al Comunei Mădăraș în Dosarul nr. 220/43/2010 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.403

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel Internațional” — S.R.L. din comuna Rebra în Dosarul nr. 2.783/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.139D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 septembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.783/112/2009, **Tribunalul Bistrița-Năsăud** —

Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel Internațional” — S.R.L. din comuna Rebra cu ocazia soluționării unei acțiuni în contencios administrativ având ca obiect anularea unui act emis de autoritățile publice locale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, următoarele:

Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă încalcă dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției, întrucât existența amenzilor judiciare duce la obstrucționarea dreptului fundamental al persoanelor de a formula cereri de recuzare sau strămutare, fiind contrar și prevederilor constituționale ale art. 51 alin. (3).

Art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă este contrar art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece prin judecarea cererii de reexaminare de către același judecător care a dispus sancțiunea are loc o mare inechitate în actul de justiție prin raportare la incompatibilitățile definite de art. 24—28 din același cod, respectiv recuzarea și abținerea, lipsind, totodată, sancțiunile și despăgubirile pentru situațiile în care judecătorul aplică în mod greșit legea și emite soluții netemeinice și nelegale.

De asemenea, arată că aceste prevederi au fost introduse în cuprinsul Codului de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, care nu prevede motivarea cazului excepțional pentru care a fost adoptată, respectiv motivarea urgenței, fiind astfel contrară art. 114 alin. (4) din Constituția din 1991 și art. 115 alin. (4) din Constituția revizuită.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b): „*Dacă legea nu prevede altfel, instanța, potrivit dispozițiilor prezentului articol, va putea sancționa următoarele fapte săvârșite în legătură cu procesul, astfel:*

1. *cu amendă judiciară de la 50 lei la 700 de lei: [...]*

b) *formularea, cu rea-credință, a unei cereri de recuzare sau de strămutare;*”;

— Art. 108⁵: „*Împotriva încheierii prevăzute la art. 108⁴ cel obligat la amendă sau despăgubire va putea face numai cerere de reexaminare, solicitând, motivat, să se revină asupra amenzii ori despăgubirii sau să se dispună reducerea acestora.*

Cererea se face în termen de 15 zile, după caz, de la data la care a fost luată măsura sau de la data comunicării încheierii.

Cererea se soluționează prin încheiere irevocabilă, dată în camera de consiliu, de către instanța de judecată ori de președintele instanței de executare care a aplicat amenda sau despăgubirea.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 51 alin. (3) referitor la dreptul de petiționare și art. 115 alin. (4) potrivit căruia „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”. De asemenea, sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la faptul că prevederile criticate au fost introduse în cuprinsul Codului de procedură civilă prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, nefiind motivat cazul excepțional pentru care a fost adoptată, fiind, astfel, contrară dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, precum și celor ale art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, aceasta nu poate fi reținută.

Emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 s-a făcut în temeiul prevederilor art. 114 alin. (4) din Constituția nerevizuită, potrivit căruia, „*În cazuri excepționale, Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență. Acestea intră în vigoare numai după depunerea lor spre aprobare la Parlament. Dacă Parlamentul nu se află în sesiune, el se convoacă în mod obligatoriu*”. Așadar, textul constituțional în vigoare la data emiterii acestei ordonanțe nu prevedea obligația Guvernului de a motiva urgența acestei reglementări.

Obligația constituțională a Guvernului de a motiva urgența reglementărilor extraordinare din cuprinsul ordonanțelor de urgență pe care le adoptă a fost instituită ca urmare a revizuirii Constituției din anul 2003, respectiv prin art. 115 alin. (4), potrivit căruia „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”.

Așadar, Curtea nu poate reține nici încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituția revizuită, întrucât efectele față de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă le-a produs textul constituțional în vigoare la data adoptării acestei ordonanțe, potrivit principiului *tempus regit actum*.

Distinct de acestea, Curtea reține că în nota de fundamentare s-a arătat că necesitatea și urgența reglementării sunt motivate de îmbunătățirea cadrului legislativ privind activitatea de înfăptuire a justiției, respectiv simplificarea și accelerarea procedurilor judiciare, creșterea actului de justiție, sporirea și modernizarea mijloacelor procesuale de realizare a drepturilor și obligațiilor părților, exercitarea corespunzătoare a mecanismului procesual, precum și sancționarea abuzului de drept.

2. În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia dispozițiile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă încalcă dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției, fiind contrar și prevederilor constituționale ale art. 51 alin. (3) din Constituție, Curtea reține că, pe de o parte, Constituția reglementează dreptul de petiționare, care este un drept cetățenesc, de care beneficiază cetățenii, în mod individual sau grupurile de cetățeni, indiferent că sunt constituite ad-hoc sau organizate în forme prevăzute de lege iar, pe de altă parte, consacră accesul liber la justiție, prevăzut de art. 21 din Constituție, în sensul că orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, nicio lege neputând îngreuna exercitarea acestui drept.

Curtea observă că dispozițiile constituționale ale art. 51 alin. (1) se referă la dreptul la petiționare, care este diferit de dreptul de a formula o cerere de recuzare sau de strămutare sau dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești sau sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes, care se poate obține numai pe calea justiției.

În cauză, însă, autorul excepției de neconstituționalitate nu se află în ipoteza formulării unei cereri sau petiții [art. 51 alin. (1) din Constituție] pentru a beneficia de gratuitatea oferită de prevederile art. 51 alin. (3) din Constituție, ci se află în situația formulării unei cereri de recuzare, care nu este similară unei cereri sau petiții obișnuite, astfel încât invocarea art. 51 alin. (3) din Constituție nu are legătură cu soluționarea cauzei.

În ceea ce privește susținerea autorului că prevederile art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă încalcă dreptul oricărei persoane de a se adresa justiției, respectiv art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestor dispoziții, raportate

la critici similare, constatând constituționalitatea acestora. În acest sens sunt, spre exemplu, Decizia nr. 231 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 209 din 1 aprilie 2009, Decizia nr. 2 din 10 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 10 februarie 2006, Decizia nr. 170 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 13 mai 2004, și Decizia nr. 59 din 11 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 7 mai 2003.

Astfel, Curtea a reținut că activitatea procesuală a părților trebuie să se desfășoare cu respectarea normelor prevăzute de lege. Stabilirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești este de competența exclusivă a legiuitorului, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 126 alin. (2) și ale art. 129 din Legea fundamentală.

Pentru valorificarea drepturilor și intereselor legitime părțile trebuie să acționeze cu bună-credință, iar nu în spirit abuziv, șicanatoriu, vexatoriu pentru magistrați ori pentru instanță. Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, că exercitarea de către o persoană a unui drept ce îi este recunoscut prin lege nu poate să justifice, prin ea însăși, o prezumție a relei-credințe. De altfel, exercitarea abuzivă a unui drept se produce numai în situația în care acel drept se realizează în alt scop decât cel pentru care legea l-a recunoscut.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză, Curtea urmând a respinge prezenta excepție, ca neîntemeiată.

3. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Prin numeroase decizii, spre exemplu Decizia nr. 308 din 3 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 246 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 848 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 5 septembrie 2011, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate ca neîntemeiată și a statuat că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale constituționale, astfel cum este consacrată prin art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție, potrivit cărora

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 108¹ alin. 1 pct. 1 lit. b) și art. 108⁵ alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Genel Internațional” — S.R.L. din comuna Rebra în Dosarul nr. 2.783/112/2009 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”, iar „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”.

Astfel, Curtea a constatat că legiuitorul prin reglementarea art. 108⁵ din Codul de procedură civilă a dorit instituirea unei căi de atac particulare, care se califică drept o cale specifică de retractare. Întrucât aplicarea amenzii constituie un incident procedural, ea va fi aplicată de către judecătorii investiți cu acțiunea principală. Cenzurarea încheierii de stabilire a amenzii de către instanța care a dispus sancțiunea este firească, deoarece aplicarea amenzii nu implică o judecată de fond.

Dacă cererea de reexaminare este admisă ca urmare a constatării faptului că sancțiunea a fost aplicată fără temei sau cu încălcarea unor dispoziții legale, amenda aplicată poate fi revocată sau poate fi redusă în situația în care se apreciază că fiind disproporționat cuantumul amenzii aplicate în raport cu abaterea săvârșită.

Prin urmare, în atare situație, există doar posibilitatea de a reveni asupra amenzii sau despăgubirii, în scopul de a ușura situația persoanei obligate la plata acesteia, reexaminarea apărând ca o cale specifică de retractare.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, soluțiile și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

4. Referitor la susținerea autorului excepției de neconstituționalitate că prevederile criticate nu prevăd „sancțiunile și despăgubirile pentru situațiile în care judecătorul aplică în mod greșit legea și emite soluții netemeinice și nelegale”, Curtea constată că aceasta vizează o omisiune legislativă, aspect ce nu ține de competența instanței de contencios constituțional, fiind atributul exclusiv al legiuitorului.

5. Distinct de acestea, Curtea constată că în Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 485 din 15 iulie 2010, lege care nu își produce încă efectele și care va intra în vigoare la data care va fi prevăzută în legea pentru punerea în aplicare a acestuia, legiuitorul a simțit nevoia limpezirii textului de lege și a prevăzut în alin. (3) al art. 186 că „În toate cazurile, cererea se soluționează, cu citarea părților, prin încheiere, dată în camera de consiliu, de către un alt complet decât cel care a stabilit amenda sau despăgubirea”.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.524

din 15 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Quatro Grup” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 20.133/245/2009 al Curții de Apel Iași — Secția comercială. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 387D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens face referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 28 februarie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 20.133/245/2009, **Curtea de Apel Iași — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Quatro Grup” — S.R.L. din Iași într-o cauză comercială având ca obiect o opoziție la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate restrâng abuziv accesul liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil, prin reglementarea unui termen de apel care curge de la pronunțarea hotărârii asupra opoziției la executare, iar nu de la comunicare.

Curtea de Apel Iași — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Textul de lege criticat instituie o normă specială, derogatorie de la prevederile referitoare la executarea silită cuprinse în Codul de procedură civilă. Stabilirea momentului de începere a curgerii termenului de apel de la pronunțare, și nu de la comunicare, nu are semnificația încălcării dreptului de acces la instanță sau a dreptului la un proces echitabil, legiuitorul putând institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 100 din 1 mai 1934, cu următorul conținut: „*Hotărârea pronunțată asupra opoziției va putea fi atacată cu apel în termen de 15 zile de la pronunțare.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitor la accesul liber la justiție și ale art. 53 alin. (2) referitor la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prin Decizia nr. 759 din 1 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 21 iulie 2010, răspunzând unei critici identice, a statuat că prin art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin se instituie o normă specială, ce derogă de la prevederile referitoare la executarea silită cuprinse în Codul de procedură civilă. Instituirea unei norme speciale cu privire la momentul de la care începe să curgă termenul privind declararea căii de atac, prin care se derogă de la norma generală cuprinsă în art. 284 alin. 1 din Codul de procedură civilă, nu are semnificația unei atingeri aduse dreptului la apărare aparținând autorului excepției. Aceasta, deoarece prevederile art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 trebuie interpretate în coroborare cu prevederile art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază apelul, precum și dovezile invocate în susținerea acestuia pot fi depuse inclusiv la prima zi de înfățișare.

Totodată, Curtea a mai reținut că exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prevăzut de legiuitor, cu respectarea anumitor exigențe, între care și stabilirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă.

Pe de altă parte, Curtea a constatat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituind-o consacrarea opoziției la executare, care reprezintă o cale de atac împotriva somațiunii de executare adresate debitorului, împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nerelevând niciun aspect de neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție.

De asemenea, textul de lege criticat nu aduce atingere nici dispozițiilor constituționale ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a art. 62 alin. 3 din Legea nr. 58/1934 asupra cambiei și biletului la ordin, excepție ridicată de Societatea Comercială „Quatro Grup” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 20.133/245/2009 al Curții de Apel Iași — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 noiembrie 2011.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.546
din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Stefanel Continental” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 10.985/280/2010 al Judecătoria Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 129D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 10.985/280/2010, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Stefanel Continental” — S.R.L. din Pitești, într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri prin care se solicită obligarea la plata unor sume restante neachitate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt

neconstituționale, întrucât prin administrarea unui probatoriu atât de sumar se limitează posibilitatea asigurării unei apărări efective a părților și se aduce atingere dreptului la un proces echitabil. De asemenea, arată că, în timp ce, potrivit dreptului comun, încuviințarea probelor este un atribut exclusiv al instanței, în procedura specială instituită de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, aceasta nu are posibilitatea de a încuviința și alte probe decât înscrisurile și declarațiile părților.

Judecătoria Pitești — Secția civilă opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 118/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 2 iunie 2008.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale a fost modificată prin art. II pct. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 79/2011 pentru reglementarea unor măsuri necesare intrării în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil. În ce privește modificările aduse prevederilor ce constituie obiectul prezentei excepții de neconstituționalitate, acestea au constat, în esență, în înlocuirea sintagmei „contracte comerciale” cu sintagma „contracte între profesioniști”.

Dispozițiile criticate au, în prezent, următorul conținut:

— Art. 2 alin. (1): *„Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte între profesioniști.”;*

— Art. 10 alin. (1): *„(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea*

este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la accesul liber la justiție și art. 24 privind dreptul la apărare. De asemenea, invocă și art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că asupra constituționalității dispozițiilor criticate s-a mai pronunțat în raport cu motivări și dispoziții constituționale similare, de exemplu prin Decizia nr. 229 din 15 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 4 mai 2011, sau prin Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009.

Astfel, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

De asemenea, art. 2 prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Or, este de menționat că, potrivit reglementărilor legale, creanța este certă atunci când asupra acesteia nu există nicio îndoială și, prin urmare, nu poate fi practic contestată. De exemplu, ar fi aproape imposibil ca debitorul obligației să conteste o factură fiscală câtă vreme a semnat de primirea acesteia.

De asemenea, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, Curtea constată că prevederile din ordonanță criticate nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Pe de altă parte, se observă că prin Decizia nr. 582 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 23 iunie 2009, Curtea a reținut că „specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun.”

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și art. 10 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte între profesioniști, excepție ridicată de Societatea Comercială „Stefanel Continental” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 10.985/280/2010 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Ionița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.550

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) pct. 31 și art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochințu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 21/2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 52/2010, coroborate cu prevederile art. 8 alin. (1) pct. 31 din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ardeleana Simimpex” — S.R.L. din Șimleul Silvaniei în Dosarul nr. 5.560/320/2010 al Judecătorei Târgu Mureș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 423D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 martie 2011, pronunțată în Dosarul nr. 5.560/320/2010, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 21/2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 52/2010, coroborate cu prevederile art. 8 alin. (1) pct. 31 din același act normativ, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ardeleana Simimpex” — S.R.L. din Șimleul Silvaniei într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că, deși fapta este atribuită prin definirea contravenției, în mod implicit, persoanei care conduce autovehiculul în trafic, fiind obligația acesteia să prezinte

documentele organelor de control, sancțiunea se stabilește în sarcina întreprinderii/operatorului de transport.

Judecătoria Târgu Mureș opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând totodată că asupra dispozițiilor criticate Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, în raport cu dispozițiile constituționale invocate, iar cele statuate în jurisprudența sa sunt aplicabile și în prezenta cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum reiese din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 9 alin. (1) lit. c) coroborate cu cele ale art. 8 alin. (1) pct. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 565 din 16 august 2007, modificată și completată prin Ordonanța Guvernului nr. 21/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 599 din 31 august 2009, aprobată cu modificări prin Legea nr. 52/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 189 din 25 martie 2010.

Din motivarea autoarei excepției de neconstituționalitate, precum și din considerentele încheierii de sesizare, Curtea reține că, în realitate, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 8 alin. (1) pct. 31 și art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora.

Dispozițiile criticate au următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (1) pct. 31: „(1) *Următoarele fapte reprezintă încălcări foarte grave ale dispozițiilor Regulamentului Parlamentului European și al Consiliului (CE) nr. 561/2006, ale Regulamentului (CEE) nr. 3.821/85 și, după caz, ale Acordului AETR și constituie contravenții, dacă acestea nu sunt considerate infracțiuni potrivit legii penale:*

[...]

31. *neprezentarea în trafic a numărului necesar de diagrame tahografice, a cartelei tahografice sau a listărilor efectuate cu imprimanta tahografului digital;*”

— Art. 9 alin. (1): „*Contravențiile prevăzute la art. 8 se sancționează după cum urmează:*

[...]

c) *cu amendă de la 4.000 lei la 8.000 lei — faptele prevăzute la alin. (1) pct. 15—16, 18—20, 22—26, 28—30, 36 și 38, aplicabilă conducătorului auto, și faptele prevăzute la alin. (1) pct. 1—11, 31 și 32, aplicabilă întreprinderii/operatorului de transport rutier;*”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi legale sunt invocate dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, precum și ale art. 44 alin. (2) referitor la ocrotirea și garantarea în mod egal a proprietății private, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra prevederilor criticate Curtea s-a mai pronunțat în raport cu critici și prevederi constituționale similare. Astfel, prin Decizia nr. 683 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 712 din 22 octombrie 2007, Curtea a reținut că dispozițiile criticate din Ordonanța Guvernului nr. 37/2002 stabilesc contravențiile pentru încălcarea regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, precum și sancțiunile corespunzătoare acestora, sancțiuni ce constau în aplicarea unor amenzi, în majoritatea cazurilor, întreprinderii sau operatorului de transport rutier.

De asemenea, Curtea a constatat că obligarea întreprinderii sau operatorului de transport la plata amenzii pentru o faptă săvârșită de către conducătorul auto este o soluție legislativă justificată prin raportul de prepușenie existent între întreprinderea sau operatorul de transport rutier și conducătorul auto, angajat al acestuia, raport în virtutea căruia comitentul are obligația de a impune conducătorului auto utilizarea instrumentarului și documentelor prevăzute de lege. Totodată, întrucât răspunderea comitentului este o răspundere pentru fapta altuia, acesta are la dispoziție o acțiune în regres împotriva prepusului.

Referitor la pretinsa încălcare a principiului egalității în fața legii, Curtea a observat că această critică este neîntemeiată, întrucât comitentul și prepusul nu se află în aceeași situație juridică și, ca atare, nu li se poate aplica același tratament juridic.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate privind încălcarea prevederilor art. 44 alin. (2) din Constituție, Curtea, prin Decizia nr. 715 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, a constatat că nici aceasta nu poate fi reținută. Întreprinderea sau operatorul de transport rutier în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul garantării și ocrotirii în mod egal a proprietății, câtă vreme acesta nu a respectat prevederile legale. Potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, conținutul și limitele acestui drept fundamental sunt stabilite de lege.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) pct. 31 și art. 9 alin. (1) lit. c) din Ordonanța Guvernului nr. 37/2007 privind stabilirea cadrului de aplicare a regulilor privind perioadele de conducere, pauzele și perioadele de odihnă ale conducătorilor auto și utilizarea aparatelor de înregistrare a activității acestora, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ardeleana Simimpex” — S.R.L. din Șimleul Silvaniei în Dosarul nr. 5.560/320/2010 al Judecătoriei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionița Cochințu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

